

Pandoranın Kutusunda Kaybolurken

-bir küçük eylül daveti-

Annemin altı yıldır (evet bir parça aşırı arşivci olduğum doğrudur ☺) şu kolilerde bir sürü kağıt bir sürü dosya var, şunları bir ayıkla ne var bunlarda diyip duruşunu anlatarak başlamalıyım söze. Ve o gün sonunda geldi, geçen Pazar oturdum kutuların başına. İçinden neler çıkacak bilmeden tek tek çevirdim klasörlerin sayfalarını.

Elime ilk gelen şey ne oldu dersiniz? 2011'den kalma bir tren bileti. O zamanlar Haydarpaşa'dan tren kalkarmış ve biz üç kişilik bilet almışız bir 23 Nisan arefesi. Anadoludan Bir Demet çiçek gelecekmiş ve biz cuf cuf düşecekmişiz Ankara yollarına. Trenden inmemle kendimi daha önce üniversite tanıtımı yapılırken gittiğim ODTÜ'de ev sahibi olarak bulacaktım. Bugün gibi hatırlıyorum Anıtkabir çıkışında yakalamıştık bilim otobüsünü de binmemle 3. saniyede "Hey Onbeşli Onbeşli Tokat Yolları Taşlı" diye otobüsün ortasında kendimi bulmam bir olmuştu. Sonrası ODTÜ SEM'in önünde Havva'yla tanışmıştım. Kimseyle konuşmuyordu ama ben ve Yezdan abla biraz inatçı çıkmıştık, bir o bırakıyordu bi ben alıyordum sözü, utangaçlıktan bıkan Havva da bir süre sonra susmayan bu ablaların yanında konuşmaktan başka çare olmadığını anlamıştı.

Senelerin senesi biriktirdiğim anılar çıkmaya devam ediyordu kolilerden.

Pandoranın kutusu şimdi önümdeydi ve elimi attığım bir dosyayı bırakmam pek de hızlı olamıyordu. Sonra bir proje ekibi geldi elime. İçim titredi. Gözlerim bu boş

durur mu yanmaya başladı hafiften. Boğaziçinden YİBO'ya doğru dönen ilk teker, İstanbul'dan YİBO'ya gitmenin hayalini kuran Boğaziçi İlkıyarın en biricik mezun gönüllüleri haydi yiboya gidiyoruz diye aradığımızda nasıl da koşup gelmişlerdi. İşinden izin alanlar eşini bu projeye gitmem gerek diye evde bırakanlar, hepsi yanımızdaydı. Anıları ve hayalleriyle birlikte dönmüştü teker. Bulduğum kağıtta yazan ekibe baktım bir, bir de şuan nerelerde hangi hayalleri gerçekleştiriyor bu abiler ablalar diye geçirdim içimden. O zaman üniversiteye yeni başlayanların bir kısmı şimdi doktora başka başka memleketlerde, eşini evde bırakanlar şimdi çocuklarıyla renklenmiş güzel yuvalarında, kimi abiler bizim hiç beklemediğimiz

yakıştıramadığımız kadar uzaklarda...

Pandora bu boş durur mu, daha neler çıkacak acaba derken bir dolu koridor, fizik, gece deneyi, öğle deneyi malzemesi dolu olan dosyalar devam etti bu yolculuğa. YİBO'lara giden bu abi ablaların daha pek çok eksigi vardı ve ilk birkaç proje de Ankara'dan deplasmana gelen emanet kutularla yapılmıştı ya, artık Boğaziçinin de demirbaş kutuları olmasın mıydı? Online siteler kurcalanır, fiyatlar çıkartılır, Amerika'dan İngiltere'den Avrupa'dan gelecek İlkıyar gönüllülerine ulaşılır ve bavulunuzda bir küçük deneye yer var mı diye sorulmaya başlanır. Mecidiyeköyün orta yerinde yine böyle bir gönüllümüzün arkadaşı getirmişti de gece deneylerinde gösterdiğimiz Lumin Diskleri, birbirimizi nasıl tanıyacağız diye konuştuğumuzda herhalde elinde ışığa sese duyarlı bir disk taşıyan abi sen varsındır diye yakamıza karanfil takar misali Lumin Disk'ten çıkarmıştık doğru adresi.

2012'ye geldiğimizde yaz kampı programları çıktı kutudan, o zamanlar İstanbul bu denli korkutucu bir şehir değilmiş ve biz öğretmenlerimizle birlikte çocuklarımızın da bir kısmını Boğaziçinde ağırlayabilmişiz, dijital sayaçlar, perküsyon atölyeleri, güney meydanın ortasında teleskopla seyre daldığımız gökyüzü, mühendislik binasının çatısında iki köprünün ortasında Ardahan'ın yollarına yakılan türküler. Esmâ'nın 40 derece ateşle ılık duşa girmem diyen Karadeniz inadı, Oğuzhan'ın gece yatakhane bütünü arkadaşlarını ve abi-ablaları toplayıp anlattığı fıkralar, etkinlik arasında biz hiç gitmesek ya diye Marmara'da gemilerini batıran Turan, duygusal zekası ve yazdığı öykülerle bizi derinden sarsan Emine'nin sıcaklığı.

Böyle bir yaz kampının ardından hele bir de önceki yılki eylül anılarını çokça dinlemiş bolca özendirilmişseniz bu eylül benden kaçmaz derken kendinizi Ankara Aştide buluverirsiniz. Ordan Sunshine hareketli bilim otobüsü A1 çıkışı derken 2012 Eylül istikamet Van-Bitlis-Muş. Yine bizim pandoradan çıkan renkli çıktı! 2012 Eylül Ekip Kolajı. Mektuplarınızı bekliyoruz diyen dört elin parmakları sayısında abi-aba. Bu kolajın varlığını bile unutan ben, kurduğumuz sağlam dostlukların da ne kadar bin kilometre katetmiş olduğuna bir kez daha şahit oluyordum. Ömründe Ankara'nın doğusuna geçmemiş bir grup aba-abi için bir daha unutamayacakları yolculuğun unutamayacakları türkülerin ilki. İlk Eylül otobüsü, ilk Eylül yolu... Yazdığım ilk izlenimim "Haberiniz Var mı?" benim yoktu çünkü, İLK YAR'dan önce, ordaki çocukların gözlerine dokunmadan önce. Benim gözlerime bakıp bir süredir

görmediği annesinin gözlerine benzetip, “senin ne güzel gözlerin var abla aynı anneminkiler gibi” diyip bana nefesimi kesecek kadar kuvvetli sarılan çocuğun iç çekişine dek, ne çok şeyden bihabermişim meğer, gidip görmedikçe nasıl yok saymışım meğer... 150 kişilik ilk yaratıcı drama etkinliğim, Allah ne verdiyse kullandığım sesim, düz duvara tırnanan -teşbih değil vallahi gözlerimle gördüm- Mehmet abinin akşam sunumu için koca spor salonu duvarına gerdiği beyaz perde, yolda gördüğümüz sonradan İstanbul sokaklarında da tanışageldiğimiz namıdiğer akrepler tomalar ve ben neden bunları bilerek büyüyen bir çocuk olmak zorundaydım diyen Diyarbakırlı gönüllümüz.

Pandora bu, artık bitirmişsindir herhalde dosyaları elden geçirmeyi diye düşünenleriniz varsa hiç heveslenmeyin. 2013 Eylül var daha. Minibüs ekibi, otobüs ekibi ve pikap ☺ “Engin koş kahvaltılık domates kap pazardan 3 günlük 40 kişilik”, “Semih sen bi şu bireysellerin olduğu listeyi ver bakalım”, “Yezdan Serpil aman diyim sen minibüse sen otobüse yüklenecekleri ayır, otobüs iki okulluk minibüs 1 okulluk öğrenci sayıları dış etkinlik sayıları ektedir” ☺ Bir proje düşünün ilk 3

gününde Ardahan'ın köylerindeyiz. Ekip ikiye bölünmüş sabah bir okuldayız öğleden sonra başka okulda. Bir deney yapıp kaçacaktık siz hiç rahatsız olmayın desek de aman su roketi uçuştu amanın sıvı azot yetişmedi, Bilim Teknik ver şu minik ablama, Bir Bilim Çocuk da bana, hoooppp yine minibüs, yine otobüs ve içinde 7 şarkı olan CD yine iş başında, kendi içinde bir dejavu, kim bilir hangi rüyadayım, hangi rüyaya doğru uçuyorum dedirten, yol kenarında elma satan bir amca mı gördük, şu geçtiğimiz Küçük Ağrı mıydı, Van Gölü'nün tadı nasıldır bilir misiniz? Evdeki hesap çarşıya uymayınca hadi bir Ani Harabelerini görelim dediğinizde harabelerden daha beter olan yüreğinizi de şu sınırı ayıran nehire bıraksanız, kalkar mıydı yolunuza çıkan engeller, birileri açın yolu, güzel çocuklara ulaşmak için çok uzak yollardan gelmiş bu otobüs aç şu okulun kapısını diyebilir miydi? Yol kenarındaki o tek sınıflı okul 20 öğrenci 20 küsur gönüllüyle yaptığı Fizik etkinliğini unutmuyor mu hiç? Bu kalp de onları unutmuyor, çiçek gibi sınıfın öğretmen masasının üzerindeki birkaç dal taze kır çiçeğini unutmadığı gibi.

Sonrası, ardına karınca duası gibi notlar alınmış isimlikler, sayfa sayfa kenarda köşede kalmış içli sözcükler, duvarlar, yatakhanelerdeki demir ranzalar, bol şekerli yibo çayı, tabiri caizse çaylı şeker, Ata Hocamın her sabah dikkatleri çektiği bal adı altında glukoz şurupları, buna karşın kimi yerlerde özel seçim petekli ballar, taptaze zeytinler... Çocuklar sağlıklı büyüsün diye, akıl olsun diye, kalp olsun, vicdan olsun diye...

Sonuç, bir Pazar günü açılan koliler meğerse benim 6 yıllık bu yolculuğuma tanıklık eden en sahici arkadaşlar olarak çıkıverdi karşıma. Yanısıra üniversiteden birkaç ders kitabı, makale, notlar. İyi ve dürüst bir İLKİYAR ablası olmak derslerine çok çalışmayı ve pes etmemeyi de gerektirirdi, çok okuduk çok çalıştık ve mezun oluverdik göz açıp kapayıncaya...

Tadını çıkararak okuduk da şimdi ancak kutulardan çıkan geçmiş bizi götürüyor uzaklara. İşte bu yüzden aldım telefonumu elime, çıkan anılarımı paylaştım üniversitedeki abiler ablalarla.

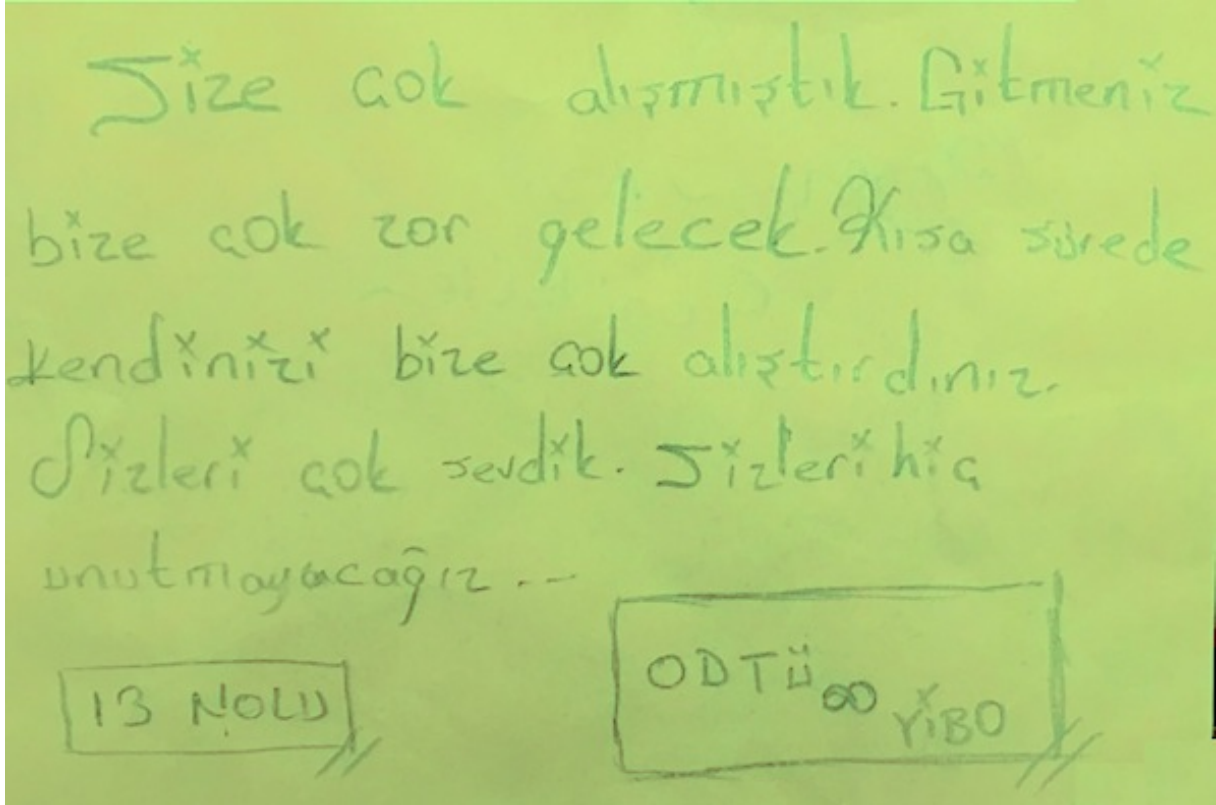
Bir maniniz yoksa Eylül projesi sizi bekler, hadi binin o otobüse, emin olun Eylül'süz İLKİYAR, bir parça eksik, bir parça az şekerli Yibo çayı, bir parça az ışık gözlerinizde, biraz az özlem, biraz az umut geleceğe. Hadi üniversitedeki ablalar abiler, BİLİM OTOBÜSÜ EYLÜL'DE SİZİ BEKLİYOR... Daha gidecek çok yolu var... Bir koltuk bile boş gitse ağlar arkanızdan, doldurun etkinlik kutularını kumanyaları, yeterince şanslıysanız belki rastlarsınız yol kenarında elma satan bir amcaya, ya da 20 öğrencili birleştirilmiş bir sınıf olan ütopyaya...

Yolunuz açık olsun, gidemeyenler için de kucaklayın çocukları.

Selam, sevgi ve özlemlerimle...

Seda YÜRÜK

İngilizce Öğretmeni / BOUN'15

ilkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak için belki bir kitap için, belki anısını yaşatmak istediğiniz

İş bankası ODTÜ şubesi (4229) 706968 TL TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68;

Euro Hesabı: TR920006400000242293507426

Dolar Hesabı: TR910006400000242293576217 (Hesap sahibi İLKYAR)

Lütfen bağışınızın açıklama kısmına isminizi mutlaka lütfen belirtin...

Artık yurt dışından kolaylıkla kredi kartıyla İLKYAR'a bağış yapmanız mümkün

ABD'de iseniz anında da vergi iadesi için gerekli belge e-posta ile adresinize geliyor.

Turkish Philanthropy Funds aracılığı ile bağışınız bize ulaşıyor,

projelerde kullanılıyor... Bir defalık veya düzenli bağış için Bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/12942-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-ilkyar-16th-science-summer-school>

Eğer "çek" gönderilmek istenirse:

"çek"i Turkish Philanthropy Funds adına, İlkyar Vakfı için olduğu not edilerek

Turkish Philanthropy Funds - 216 E. 45th Street Fl.7 New York, NY 10017 adresine yollanmalı.

www.ilkyar.org.tr ilkyar.yonetim@gmail.com

izlenimleri dostlarınızla paylaşıp onları üye yaparak (eposta adreslerini bize yolluyarak), mesajlarınızda

"link" vererek ilkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz, ancak başka amaçlarla ilkyar izlenimlerindeki ve sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmaması gerektiğini hatırlatın lütfen...